Conditi Prussiarum regni memoriam anniversariam

die XVIII. Januarii MDCCCL.

1850

in

Auditorio maximo

celebrandam

indicunt

Prorector et Senatus Academiae Albertinae.

Lobeck

Regimonti Borussorum,

Typis Academicis Hartungianis.

E. a. Struck

Dissertationis
de graecorum vocabulorum syncope
pars quinta.

---

§. 8. De adjectivorum imminutione quae dicenda sunt, continentur fere in uno genere illo quod in *ης* purum et non purum terminatur. Ex his enim constat poetas epsilon, quod in declinatu accedit, ubicunque numerum egreditur, exterminare et maxime iis quae cum *κλέος* composita sunt *Ἡρακλέος*, *Ἡρακλέϊ*, *Ἡρακλέα* alpha brevi finitum, quod si producitur, ex *Ἡρακλέεα* contractum est, et adjectiva *ἐυκλέϊ πότμῳ*, *ἐυκλέα κούρην*, *ἀκλέα πότμον* etc. v. Jacobs. ad Anth. p. 905. et Spitzner. Excurs. XXII. 98. tum in numero plurali *νῆσοι ἀγακλέες* Dionys. 554. *δυςκλέες* Maneth. III. 148. *εὐκλέας* Anth. VII. 301. *δυςκλέα λέκτρα* Maneth. II. 186. *μεγακλέα δήνεα* Oppian. Cyn. II. 4. quo de genere unum in quotidianum usque sermonem penetravit: *Ἡράκλεις κλητικὴ συναλοιφῇ ἀπὸ τοῦ Ἡράκλεες ὃ κατὰ συγκοπὴν γίνεται Ἥρακλες* EM. 436, 18. Hujus vocativi exempla allata sunt ad Phryn. 640. Adjectivorum duo leguntur apud Homerum in accusativo singulari *ἀκλέα* et *δυςκλέα*, utrumque sequente vocabulo cujus prima litera est vocalis, quare metrum non prohibet quo minus *ἀκλεᾶ* et *δυςκλεᾶ* scribatur. Hoc autem ne fiat studiose cavetur in Schol. Il. II. 115. sententiis variis sed ad unum finem tendentibus: *τὸ δυςκλέα ἐκ τοῦ δυςκλεύς· ἔστι δὲ ἔλλειψις τοῦ ε, οὐ συναλοιφή· οἱ δὲ νεώτεροι ἐκτείνουσι καὶ περισπῶσι ὡς ἀπὸ τοῦ δυςκλεής*, quibus succinit alter *κατὰ συστολὴν ὁμηρικὴν* (*Ὅμηρος*) *τὰ τοιαῦτα ἐκφέρει δυςκλέα καὶ ἀγακλέα ἰωνικῶς· οἱ δὲ ἀττικοὶ ἐκτείνουσι*, et tertius *συσταλτέον τὴν τελευταίαν τοῦ δυςκλέα*

ὡς ἀμφηρεφέα ὁμοίως τῷ ἀκλέα ἀνδρῶν (Ἄργος) ἀκλέα ἐκ μεγάρων. Horum enuntiationum duae primores inter se pugnant; nam si δυςκλέα a δυςκλεύς declinatum est ut Ἀτρέα ab Ἀτρεύς, nulla esse potest ellipsis τοῦ ε̄. Quare haec aut diversis assignanda sunt auctoribus aut potius δυςκλεής scribendum; nam neque δυςκλεύς cognitum habemus neque aliud hoc modo conformatum praeter proprium Πατροκλεύς, quod Bekkerus in Phot. Cod. CLVII. 115. a. 4. e codd. quibusdam ascivit. In sequentibus pro ἀγακλέα, quo Homerus nunquam utitur, ἀκλέα reponi oportet. Quod ultimo loco apponitur exemplum ἀμφηρεφέα ex uberiore disputatione excerptum videtur, cujus hoc esset argumentum accusativos adjectivorum in η̄ς exeuntium, quorum magna apud Homerum copia, alpha natura breve habere ἀπηνέα, ἰοειδέα, νηκερδέα, πολυηχέα, πολυπενθέα, ἀριπρεπε', νεοαρδέ', ac si producatur in ἀμφηρεφέα, ἀρτεμέα, εὐστρεφέα, δυςηλεγέα, id arsi effectum esse; idque confirmat etiam Sch. ad Il. XV. 463. εὐτρεφέα· οὐκ ἀναγκαῖον ἐκτείνειν τὸ ᾱ· ὅμοιον γὰρ τῷ ἀμφηρεφέα τε φαρέτρην et ad XII. 281. ἰακὸν τό συστέλλειν εὐκλεῖας καὶ δυςκλέα, quae adnotatiuncula eo spectat ne quis εὐκλειᾶς et δυςκλεᾶ scribat more attico. Novam viam ingressus Vossius ad H. in Cer. 495. hiatum elisione levat ἀκλεέ' scribens et δυςκλεέ', sed hiatus non offendit, Homerus autem εὐφυέες quidem dicit et εὐφυέα sed nusquam ἀκλεέες, ἀκλεέας etc. Accusativis illis nonnulli addunt nominativum pluralitatis Il. VI. 101. ἥμενοι ἀκήριοι, ἀκλεές αὔτως. Nam hoc ἀκλεές, quod nostrorum plerique pro adverbio habent, Apollonius nominativum esse statuit ex ἀκλεεῖς conversum ut ἐπιτηδές et παλιμπετές [1]) haec autem omnia a nonnullis gravari ἄκλεες etc. ob eam causam quia terminatio casualis ε̄ς acutum respuat. Quod quum Joannes quoque p. 13. praecipiat sed cum circumscriptione χωρὶς εἰ μὴ ἐκ πάθους εἶεν διὰ τὸ βιοπλανές καὶ ἐπιτηδές, Herodianum quoque colligimus ἀκλεές pro primo casu habuisse sed accentum neque in antepenultimam transtulisse neque etiam ἀκλέες scripsisse, quod faciendum erat si admisisset syncopen. Eustathius [2]) vero diversos auctores sequens et hanc probat et non rejicit exaeresin literae iota. Nos qui ἐπιτηδές et παλιμπετές adverbia

---

1) Ἐρίηρες ad hunc numerum non adscribunt sed metaplasmo excusant v. Parall. 180.
2) Hujus et Apollonii locos, quos omisi, indicat Lehrsins Quaest. Hom. 139. sq.

esse consentimus, neutra indigemus. Duobus illis accusativis accedunt duo aliter compositi: *ὑπερδέα δῆμον ὑπερβαλλόντως ἐνδεᾶ ἀντὶ τοῦ ὑπερδεέα συγκοπῇ* EM. 778, 3. et quod Arcadius 196. huic adjungit *τὸ ὑπερδέα δῆμον καὶ δυςκλέα Ἄργος καὶ νηλέα θυμόν οὐκ ἔστι κατὰ κρᾶσιν ἀλλὰ κατὰ ἔνδειαν τοῦ ἑνός ε.* Adjectivum simplex, quia syncopen per omnes casus propagat, alio loco tractavi; praeter *ὑπερδέα* vero, quod alii cum *δέομαι* conjunctum putant, alii cum nomine *δέος*, nullus casus reperitur epsilo destitutus neque hujus adjectivi neque aliorum quae cum iisdem vocibus composita sunt *ἐνδεής, ὀλιγοδεής* — *ἀδεής, περιδεής, ψοφοδεής* excepto uno eoque controverso *θεουδής*, de quo prius loquutus sum. Aristarchi nomen semel tantum in hac causa interponitur et verbis perobscuris; nam ad Il. XII. 318. *οὐ μὴν ἀκληεῖς Λυκίην κατὰ κοιρανέουσι* Schol. A. hoc adnotat: *ἀκλειεῖς οὕτως· ακλεες* (sic sine accentu Bekkerus) *δὲ Ἀρίσταρχος κατὰ συγκοπὴν ὡς τὸ δυςκλέα.* Pro illo Villoisonus edidit *ακληεις*, in quo syncopae vestigium nullum cernitur; Aristarchus fortasse *ἀκλῆες* scribi voluit tanquam ex *ἀκληέες* concisum, hoc autem pro *ἀκλεέες*, quod aures respuunt, substitutum esse putavit e psilo primo in eta mutato, ut *ζαχρηής* nonnulli pro *ζαχρεής* acceperunt. Nec tamen apparet cur hoc fingere quam *ἀκληεῖς* scribere maluerit, quod ex *ἀκλεέες* contractum est e psilo primo in eta transeunte, duobus alteris in *ει*. Et si *ἀκλῆες* in libris antiquis scriptum invenit, cur id syncopae potius adscripserit quam synaeresi, unde natus est accusativus *ἐυκλεῖας*, nam *εε* et in *ει* contrahitur et in *η*. Denique ex *ἀκλεῖες* exsistere potuit *ἀκλῆες* diphthongo propria in impropriam conversa.[3]) Verum de accusativo *εὐκλεῖας* non omittenda est sententia EM. 392, 22. *τοῦ εὐκλεής ἡ αἰτιατικὴ τοὺς ἐυκλεέας καὶ κατὰ συναίρεσιν εὐκλεῖας ἢ ἀπὸ τοῦ εὐκλέας ἐπενθέσει τοῦ ι.* Etenim hoc *εὐκλέας* manifestam praefert syncopen. Sed probabilior est synaeresis.

Poetas Homeri vestigiis insistentes adjectivis cum *κλέος* compositis *ε* cliticum detraxisse jam diximus; aliorum exempla perrara sunt. Unum hujusmodi est illud

3) Hujus scripturae exemplum a Grammaticis neglectum Eustathius praebet 579, 11. *τοῦ ζαχρηεῖς ἡ παραλήγουσα γράφεται διὰ διφθόγγου ἔχουσα ἢ τὸ ε καὶ ι (ζαχρειεῖς) ἢ τὸ η μετὰ τού ι (ζαχρῄεις).* *Ζαχρειεῖς* et *εὐκλειεῖς* Apoll. I. 869. non deterius sonant quam *σειέιν* et *κλειέιν*, sed quum facile mutari possent, sine dubio rejecta sunt.

quod in Parall. 235. ex Euphorione protuli *ἀτρέα δῆμον* pro *ἀτρεῆ* sive *ἄτρεστον* tanquam a recto *ἀτρεής* unde alius poetarum nominativum pluralem duxit sed contractum *ἀτρεῖες* sive *ἀτρῆες*. Ejusdem notae est *ἀχρέα* quod Wernickius edidit Tryph. v. 125. *μοχθίζειν ἀτέλεστα καὶ ἀχρέα*, sed praestat tralaticia scriptio *ἄχρεα*· nam *ἀχρεής* non extat; apud Hesychium *Ἀχρέα βλάσφημον ἄμορφον ἀχρεῖον λυπηρόν* in cod. recte scriptum est *ἄχρεα*, quod poetarum aliquis usurpavit pro *ἄχρεια* sive *ἀχρεῖα* intellectu adverbiali quem indicant adjectiva numeri singularis a glossographo apposita sicut pro *καιρίως ἐτρώθη* exquisitius dicitur *καίριον* et *καίρια*. Sed Callimachum pro *βιοπλανές* usurpasse *βιοπλανεῖς* Joanni Alexand. credimus haud inviti; nam adverbium minus appositum videtur. Quod Nicander Al. 164. in exitu versus posuit *ἔμπλεα κύμβην*, si accentum attendimus, metaplasmus est pro *ἔμπλεον*, non syncope; nam *ἐμπλεής*, *ἐκπλεής*, *συμπλεής* haud cognita sunt, nec offensione caret Hesychii glossa *Ἐμπλεῖς πλήρεις*, sive ad nominativum *ἐμπλής* (ut *νηλής*) referimus sive ad *ἐμπλεής*. Aratus 1031. *γεράνων στίχες - παλιμπετές ἀπονέονται* haud dubie adverbium esse voluit, quem intellectum habet apud Homerum, Callimachum et Nonnum Par. XXI. 17. ut *παλιντυπὲς ἄλτο ῥαιστὴρ ἄκμονος* Apoll. III. 1254. adjectivo solus utitur Nonnus et pluraliter quidem *παλιμπετέες*. Pro syncope, cui Goettlingius ad Theod. 243. et de Acc. 327. perispasin genitivorum *ἀνταρκῶν*, *δυσωδῶν* etc. attribuit, synaeresin substitui ad Buttm. 339. Ex numero adjectivorum simplicium duo huc trahuntur; *ἀιπὰ ῥεέθρα παρὰ αἰπέα ἐν συγκοπῇ* EM. 37, 42. sed hoc refellitur feminino *αἰπή*· alterum [illegible]b eodem traditum p. 59, 47. *ἄλες ἄλεες ἀπὸ τοῦ ἀολλέες κράσει τοῦ ao καὶ ἀποβολῇ τοῦ ἑνός λ ἀλέες καὶ ἄλες*, quod tribus aliis locis profert diverso accentu et spiritu, clareque pronunciat id genus neutrum esse adjectivi *ἁλής* id est *ἀθρόος*. Ita syncope avolat. Nec concedenda est adverbiis quae illi ex adjectivis generis neutrius nata ferunt: *ὠκέα ὦκα*, *σαφέα σάφα*, *ἀνεβιβάσθη ὁ τόνος μετὰ τὴν ὑπεξαίρεσιν τοῦ ε*· *τὸ δὲ θαμά ὀξύτονον ἀπὸ τοῦ θαμός (θαμύς) ὀξυτόνου* Herodianus Joann. p. 29. et Apollonius Adv. 563. *παρὰ τὸ ταχέα τάχα*, *κρατέα κάρτα*, *λίγα*, *ὦκα*· *διὸ σημειωτέον τὸ θαμά ὀξυνόμενον παρά τὸ θαμύς*. De nonnullis quae adjectivorum adminiculo carent, disceptatur utrum hinc repetenda sint an a verbis:

ὥςπερ ἀπὸ τοῦ ὠκέα γίνεται ὦκα - οὕτως ἄντεα ἄντα[4]) ἢ παρὰ τὸ ἀντῶ ὡς σιγω σῖγα, ἠρεμῶ ἠρέμα Ἡρωδιανός EM. 111, 25. nec discrepat Apollonius l. c. 362. sed cautius loquitur p. 342. τὸ ἄντα παράκειται τῷ ἀντῶ et fortasse omnia haec adverbia non a verbis et adjectivis derivata sed cum iis affinitate stirpis conjuncta esse credidit. Etenim natura ita fert ut adverbia, quia distinctione generum, casuum, personarum carent, minus articulatim promantur quam adjectiva et verba v. Parall. 163. Sed jam tempus est de verbis aliquid dicere.

§. 9. Praesentis activae formae duo modi in sermonem incurrunt; unus est imperativus homericus φέρτε ἀντὶ τοῦ φέρετε Eust. 745, 24. quae syncope latius dominatur in verbo latino. Cum hoc Buttmannus Gramm. II. 320, confert προφύλαχθε in H. H. quod ex φυλάκετε contractum esse. Sed et φυλάκω analogia caret et quod ille hinc declinatum censet φύλαχθε· id enim φύλακτε dicendum erat, nec recte confertur cum imperativo perfecti ἄνωχθι ἄνωχθε.[5]) Melius Schneidewinus in libello Die hom. Hymn. auf Apoll. p. 47. substituit perfectum usitatum νηὸν δ' εὖ πεφύλαχθε, nec tamen demonstrat. φυλάσσεσθαι hoc intellectu custodiendi cum quarto casu conjungi, quod minus miraculo erit si retinemus φύλαχθε tanquam praesens prisco more sine vocali copulativa deformatum, cujus generis etiam δέδεχθε esse videtur quod illi in eodem versu adjungitur. Alter modus est infinitivus Ἔδειν ἔδεμεν καὶ συγκοπῇ καὶ πλεονασμῷ ἔδμεναι EM. 316, 37. Huic similia sunt Ἔγμεν ἔχειν Hes. et ἴδμεν sive ἴδμεναι, quod modo pro ἰδεῖν accipitur modo pro εἰδέναι v. Nitzsch. ad Od. VIII. 213. Cum ἴδμεναι Eustathius 1224, 15. contendit verbum purum ἀέμεναι καὶ ἐν συγκοπῇ ἄμεναι, sed alpha longum indicium praebet contractionis, cui ζευγνῦμεν quoque subjectum esse oportet Il. XVI. 145. quod Wolfius et Bekkerus asciverunt, quippe a ζευγνύω deductum v. ad Buttm. p. 7. adn. alii ζευγνύμμεν scripserunt vel ζευγνύμεν y psilo

---

4) Sic correxi vulgata οὕτως ἀντία ἀντὶ Ἀλεξάνδροιο, quae Homeri verba ad aliud caput spectant. Omissum hic ἀτρεμῶ ἀτρέμα additur p. 165, 12. Alteram rationem sequitur Eustathius 1291, 37. τὸ ἄναντα ἐκ τοῦ ἀνάντεα ὡς καὶ τὸ κάταντα καὶ πάραντα.

5) Συνάκτην, quod Matthiae p. 426. aoristis syncopatis, ut vulgo vocantur, adnumerat, multo ante correctum erat, sed decepit etiam Buttmannum Lex. I. 16. adverbiorum ἐκατγόην, προπροκατάγδην, forte oblitum.

metri causa producto. Infinitivo *ἀρόμεναι* non ȳ psilon verbi *ἀροῦν* detractum est ut Moschopulus dicit ad Hes. Opp. 22. sed ē psilon vocis thematicae *ἀρόειν*, unde *ἀροέμεναι* produci oportebat et contractis vocalibus *ἀρούμεναι*. Detrimentum temporis syllabici bibliographi vel geminatione consonae reconcinnarunt vel ectasi vocalis, alii *ἀρόμμεναι* scribentes, alii *ἀρώμεναι*. Idem ē psilon deest verbis primae declinationis *ἀγινέμεναι* et quod Zenodotus Homero tribuit *ὀχέμεν* v. ad Buttm. p. 154. s. *Δινέω·* remansit vero in *γοήμεναι*, *φιλήμεναι* etc. quae cum *συλήτην*, *ὁμαρτήτην* comparantur. *Εἰρύμεναι* ad *εἴρυμι* referri solet. Poeticum *ἴμεν* rationi multo magis congruit quam *ἰέναι*, sed rationem vicit usus, isque ita corroboratus est ut jam pro vitiosis damnentur *ἀπίναι* et *ἐξίναι* v. ad Phryn. 16.[6]) ad quae scriptores vulgaris notae non conscientia veri sed respectu aliorum casuum *ἴμεν*, *ἴτε*, *ἴτω* deducti videntur — Temporum praeteritorum quae paragogen ionicam habent, forma brevior dupliciter explicatur. *Ἡρακλείδης λέγει ὅτι ὥσπερ ἐφίλουν ἐφίλει, οὕτως ἀπὸ τοῦ ἔω ὁ παρατατικὸς οὖν, εἶς, εἶ· οἱ δὲ Δωριεῖς τὰ εἰς ει περατούμενα παρατατικὰ πάντα κατ' ἀφαίρεσιν τοῦ ῡ ἐκφέρουσι μετὰ προσθέσεως τριῶν στοιχείων, ἐφίλει ἐφίλεσκε, ἐνόει ἐνόεσκε· οὕτω καὶ ἀπὸ τοῦ εἶ ἔσκε* Eust. 1642, 8. Sed diversum suadet alius quis in EM. 381, 32. *ὡς ἔφερον φέρεσκον, οὕτω ἀπὸ τοῦ ἔον ὤφειλεν εἶναι τὸ ἰωνικὸν ἔεσκον ἀλλὰ διὰ τὴν ἐπαλληλαν τὸ ἓν ē ἐξεβλήθη.* Hic igitur non iota, ut Heraclides, praetermissum dicit sed epsilon. Uterque autem personam tertiam omnibus aliis fundamenti loco substernit[7]) quod consentaneum quidem est eorum opinioni qui *δύνασαι* a *δύναται*, *ἔζην* ab *ἔζη* derivatum statuunt, sed discordat cum aliis verborum generibus velut *στάσκε*, *δόσκε*, quae ab inauditis *ἔσταε*, *ἔδοε* producta esse nemo facile dixerit, et si quis contendat tamen talia etiam a non genitis gigni potuisse, explicare non poterit cur ab *ἐγόαε* non *γοάεσκε* natum sit sed *γοάασκε*. Denique *ῥίπτασκε* et similia illi rationi directa

---

6) Allatis adde *ἴναι*, quod Herodianus de Dichr. 298, 8. cum *ἐξίναι* affert, et *ἀπίναι* Anth. XI. 404. *Ἐξιέμεναι* Odyss. XXII. 470. non infinitivus est ut Kruegerus putat in Gramm. Gr. T. II. 99. sed participium verbi *ἵεμαι*.

7) *Οἱ Ἴωνες ἐπὶ τοῦ τρίτου προσώπου προστιθέασι τὸ σκ - οἱ δὲ ποιηταὶ κατὰ μίμησιν τῶν Ἰώνων καὶ τὸ πρῶτον καὶ τὸ δεύτερον ποιοῦσι διὰ τοῦ σκ* Choerob. Can. 633, 23. quae transfluxerunt in EM. 624, 54. Epim. I. 376.

fronte repugnant. Quod in universum valeat nihil pronunciari potest praeter illud brevissimum Epim. I. 376, 14. οἱ Ἴωνες ποιοῦσι παράγωγον διὰ τοῦ σκ· ποτὲ δὲ λαμβάνουσι τὸ ε λέγεσκε, ποτὲ δὲ τὸ α τύψασκε· quae omissis Jonibus singillatim explicabimus. Primum igitur ab imaginario ἔω sive ἔον propagatum est ἔσκε et a simili κέω παρεκέσκετο, cujus activa forma foret παρέκεσκε. Horum verborum utrumque conjugationi quae dicitur in μι connexum est. A barytonis vero non χέσκε, ῥέσκε oriuntur sed προθέεσκε Hom. ἀμφιθέεσκε Quint. V. 371. προῤῥέεσκε Apollon. III. 225. δακρυχέεσκε Nonn. Par. XX. 57. et vocali auctum ἀμπνείεσκε Apoll. I. 231. Hinc colligimus Homerum a μνάομαι ducturum fuisse μναέσκετο, nisi hoc, quia alpha verborum in αω desinentium breve est Techn. p. 11. metro resisteret; itaque μνάσκετο dixit epsilo eliso, non contracto; nam contractionem sequeretur productio literae alpha, quod regula non permittit: τὸ ἔασκε κατὰ συστολήν· οὕτως γὰρ πάντες[8]) τὰ γὰρ διὰ τοῦ σκ παρηγμένα ἰακῶς βραχεῖαν ἔχει τὴν παραλήγουσαν, εἴπεσκε, φορέεσκε Schol. A. ad Il. II. 832. cui regulae unum repugnat sed controversum ἦσκε· ὁ μὲν ποιητὴς τὴν ἄρχουσαν συστέλλει ἐν τῷ ἔσκε· ὁ δὲ Ἀλκμὰν (Fr. LIX. 552. Bergk.) φυλάττει, ἦσκέ τις σκαφεὺς ἀνάσσων· τινὲς δὲ δύο εἶναί φασιν, ἧς ἀντὶ τοῦ ἦν δωρικῶς καὶ κέ σύνδεσμος.[9]) Ergo etiam, si Graecis verbi φάω imperfectum paragogum fingere collibuisset, φάεσκε dixissent, ut opinor.[10]) Similiter epsilo fulciuntur verba quae vocalem longam habent: πλώεσκε Oppian. Hal. I. 475. Tryph. 216. etc. et quae ancipitem τίεσκε Hom. χρίεσκε H. in Cer. 238. λύεσκε Quint. III. 822. βλύεσκε Apoll. III. 223. quibus ne quis opponat ῥύσκεν, cautum est in Techn. p. 61. adn. 20. Alpha paragogicum in hoc genere interponi non animadverti; nam quod Schol. H. XXIV. 77.

---

8) Aut πάντα scribendum aut haec parenthesis οὕτω πάντες ad diversam scripturam εἴασκε referenda est, de qua mox dicetur.

9) Cum ἦν ἔσκε, ἔστη στάσκε Buttmannus Gramm. II. 342. confert ἐφάνη φάνεσκε rejecto aoristo activae formae cujus exempla aliquot attuli sed parum luculenta praeter quod in Inscr. Naut. XV. p. 535. legitur ὅ τι ἂν ἀποφάνῃ αὐτῷ ὁ ταμίας, hoc tamen activae potestatis, φάνεσκε mediae ut saepe ὑπέφαινε.

10) Ἔβασκε et ἔφασκε, quae Thierschius p. 341. et Matthiae p. 449. paragogis adnumerant, imperfecta sunt verborum βάσκω et φάσκω.

memoriae prodidit pro *τόνδε δ' ἔασκεν* nescio quem proposuisse *τὸν δὲ δέασκεν ἤγουν ἐδέσμευεν*, tum facilis est correctio *δέεσκεν*, tum verbum ligandi ab hoc loco adeo alienum, ut suspicer correctorem illum scripsisse *τόνδε δ' εἴασκεν* diphthongo correpta. Eadem vocalis sequitur diphthongos: *κλαίεσκε* Hom. *ψαύεσκε* Nonn. *δεύεσκε* Hom. praeter *ἀνασσείασκε*, quod in H. H. in Ap. 403. e cod. Mosq. assumtum est, pro *σείσασκε*, sed in loco lacunoso vix dici potest utrum tempus magis conveniat; verba autem in *ειω* duo modo sunt, *σείω* et *κλείω* claudo, cujus imperfectum non legitur. Verbis barytonis, quorum stirps consona concluditur, epsilon additur simplex *μέλλεσκε*, *λάβεσκε*, *γενέσκετο*, *Συναγέσκεο συναγώγιον ἔθου* Hes. et nonnumquam alpha; non solum in aoristo primo, cujus illa propria est vocalis et peculiaris, sed etiam in imperfecto, cui adeo non convenit ut Grammaticis ex affectione nata videatur: *τὸ ῥίπτασκε καὶ τὸ ἔχεσκε οὐκ ἰωνικά ἐστιν ἀλλὰ ποιητικά· τὸ δὲ ῥίπτασκε ἀμφιβάλλεται· καὶ μήποτε ἀπὸ τοῦ ῥιπτάσκω* Epim. I. 385. *τὸ ῥίπτασκε τινὲς μέν φασιν ἀπὸ τοῦ ἐνεστῶτος ῥιπτάσκω εἶναι· ἢ συγκοπῇ ἰωνικῇ ῥιπτάζεσκον ῥίπτασκεν* EM. 704, 55. Geminum *κρύπτασκε*, quod tacitum praetereunt, difficiliorem etiam quam illud habet explicatum; nam *ῥιπτάω* non invenitur quidem sed usitato *ῥιπτέω* ita simile est ut aliquando scribentibus surrepere potuerit, *κρύπτω* autem nunquam in conjugationem circumflexam transiit. In perispomenis primae classis ei consonae quae stirpis est extrema, epsilon subjungitur modo simplex *φίλ-εσκε*, modo iteratum *φιλ-έεσκε*. *Ροίζασκε* in Theog. 835. aut in *ῥοίζεσκε* mutandum, quod Goettlingius e codd. aliquot recepit, aut ad heterozygon *ῥοιζάω* referendum est. Et in secunda pariter nunc $\overline{α}$, nunc $\overline{αα}$ ex praecepto Epim. I. 309, 25. *τὰ τῆς δευτέρας συζυγίας μόνον τὸ* $\overline{α}$ *ἔχουσι πρὸ τοῦ* $\overline{σκ}$ *βοάασκε*, *γέλασκε*. Cui contraria *ναιετάεσκε*, *ἀμφαφάεσκε* nunc undique exstirpata sunt v. ad Phr. 583. De brevioribus Schaeferus ad Schol. Apoll. p. 876. ita loquitur ac si contracta putet, sed contractioni repugnat brevitas literae alpha et proparoxytonesis. Neque rursus contrarium affirmari licet *ἐλάασκε* et similia ex *ἔλασκε* nata esse eadem diectasi qua *ἐλάᾳ* pro *ἐλᾷ*, nam tertiam imperfecti personam *ἔλα* (*ἤλα*) in *ἐλάα* dissolvi non patiuntur rationes in Techn. 181. expositae. His Herodotus non utitur *ὥρα* scribens et *ἐκτᾶτο*, illa inconstanter effert *ἤχεσκε* et *ποιέεσκε* quod unice probant Dindorfius de Dial. Herod. XXIV. et Bredovius

de D. H. 286. et 374. inconstantiae osores. Et ab hac forma imperfecti, quae integrae ἐποίεε proxima est, per syncopen factum esse ποίεσκε nemo negaret, nisi hanc rationem, ut antea dixi, detractarent verba in ᾱω. Tertiae conjugationis exemplum χρύσοσκε Choeroboscus finxit analogiae aptum, sed ab usu remotum. Haec paullo latius disserui quia artium scriptores varia verborum genera inter se miscent. Quae restant de forma activa dicenda paucis absolventur; unum levissimum ἴσαν (sic) τὸ ἐπορεύοντο ἀπὸ τοῦ ἵημι τὸ πέμπω ἵεσαν ποτὲ μέν κατὰ συγκοπὴν ἵσαν, ποτὲ δέ κατὰ κρᾶσιν ἶσαν Epim. I. 217, 28. quem scriptura mendosa ἶσαν pro ᾖσαν [11]) in errorem duxisse videtur; alterum aeque festinatum 374, 21. παρὰ τὸ ἔω τὸ ὑπάρχω ὁ παρατατικός ἦον, τὸ δυϊκὸν ἠέτην καὶ ἐν συγκοπῇ ἤτην· tertium ejusdem auctoris 123, 10. et Eust. 672, 37. ἐδεδίειν ἐδειδίεσαν καὶ ἐν συγκοπῇ ἐδείδισαν. Verum ἐδέδισαν non ex ἐδεδίεσαν concisum est, quod jure a Phrynicho exploditur mirorque Thucydidi relictum esse, sed accommodatum perfecti δέδια inclinamentis δέδιμεν, δέδιτε, quae ut nunquam alpha cliticum recipiunt, ita a plusquamperfecto abest epsilon. Aliquanto magis ad syncopen accedit infinitivus δειδίμεν, ad quem δεδιέναι eandem proportionem habet quam ἰέναι ad ἴμεν sive ἴμεναι et τεθνάναι ad τεθνᾰναι.

§. 10. Ad formam passivam transeuntibus primum in oculos incurrit indicativi verborum circumflexorum persona secunda, quae in Herodoti libris duplici modo scribitur, plerumque integre ἐπαινέεαι, διαιρέεαι et similiter in futuro ἀποθανέεαι, λαμπρυνέεαι, sed etiam, quod minus probatur, διαιρέαι et προθυμέαι v. Bredov. l. c. 315. et futurum proparoxytonum ἀμύνεαι Euseb. Stob. T. XLVI. 32. p. 309. (264.). Illis consentaneum est πωλέεαι quatuor syllabas efficiens in oraculo ap. Porphyr. V. Plot. v. 48. sed fortasse πωλεῖαι scribendum epicorum more ut μυθεῖαι. Apud Homerum ipsum πωλέ' ante vocalem legitur pro ἐπώλου incertum an pro πωλῇ, sed plerique praesens esse putant, quod Harlej. πώλεαι scribit bisyllabum pronunciatu; quod si praeferimus, integri πωλέεαι

11) Hanc ad Il. XXIII. 816. affert Eustathius ἶσαν διὰ τοῦ η ἤ ἶσαν, διὰ τοῦ ι ὅ ἐστιν ἐπορεύθησαν. Verborum ἰέναι et ἱέναι crebra est confusio maxime mediae formae v. Techn. 191. Jacobs ad Philostr. 373.

epsilon prius excisum est sequente anabibasmo, alterum cum diphthongo colliquescit. Ejusdem temporis est *μυθέαι ἀκράαντος* Od. II. 202. utriusque autem accentus disputabilis: *τὸ πωλέαι ἐκ τοῦ πωλεῖται κατ' ἔνδειαν τοῦ τ καὶ τοῦ ι· διὸ καὶ παροξύνεται καθὰ καὶ τὸ μυθέαι· εἰ μή τις αὐτὰ προπαροξύνειν ἐθέλει ὡς ἀναδραμόντα εἰς ὁμοιότητα τοῦ τύπτεαι* Eust. 1518. 60. quae anadromae suspicio proseminata est ab antiquiocibus, qui *δύνασαι, τίθεσαι* ex persona tertia retro flexa esse fingunt Choerob. Can. 878. EM. 290, 34. v. Koen. ad Greg. 411. Pro illo scribi poterat *μυθέεαι* epsilo muto ut est in bisyllabo *κέλεαι* sed melius visum vocalem quae sub aurium mensuram non cadit, ne oculis quidem subjicere. Itaque aut *μύθεαι* numero dactylico scriptum est epsilo eliso aut *μυθέαι* eadem vocali vel radicitus extracta vel cum diphthongo finali contracta, quod, qui accentum non retraxerunt, praetulisse videntur. Manifesta autem syncope est secundae imperfecti personae et imperativi, cujus plurima sunt exempla; primum in verbis barytonis, quorum unum legitur apud Homerum *ἔκλε' ἐπ' ἀνθρώποις* Il. XXIV. 202. sed non sine dissensione Ptolemaei et Herodiani: *τὴν κλε συλλαβὴν ὀξυτονεῖ ὁ Ἀσκαλωνίτης ἡγούμενος τὸ πλῆρες εἶναι ἐκλέου· οὐκ ἔστι δὲ, ἀλλὰ ἐκλέεο τετρασυλλάβως καὶ εἴτε ἡ ὀξεῖα συγκέκοπται εἴτε ἡ βαρεῖα ἡ μετὰ τὴν ὀξεῖαν, ὀφείλει τρίτη ἀπὸ τέλους ἡ ὀξεῖα φυλάττεσθαι· οὐδέ γὰρ ὁ χαρακτὴρ κωλύει.* Ptolemaeus igitur credidit ex ordinario *ἐκλέου* per hyphesin y psili factum esse *ἐκλέο*, eaque trope accentum non mutari fortasse probavit exemplis nominum in Parall. 249. allatis *ὠκύπος, ἀρτίπος*, et genitivo *Κλεός*, quem nonnulli e *Κλεοῦς* ortum putarunt v. c. IV. §. 2. Herodianus vero paradigmatico *ἐκλέεο* epsilon vel primae syllabae vel sequentis detractum putavit ideoque antepenultimam acuit quia in temporibus verbi extrinsecus auctis accentus recedit quantum potest longissime *ἐγένετο ἔγεντο*. Atque huic tonosi negat repugnare characterem, quia vox in εο exit non in εω ut *εὐμελίω*, quod si accentum in antepenultima acciperet, protinus incurreret in similitudinem atticorum *εὔγεω, Μενέλεω*. Itaque verba illa *οὐκ ἔστι δὲ — φυλάττεσθαι*, non ut Goettlingius suspicatur de Acc. 105. ab alio quo attexta sed cum re causaque conjuncta sunt. Certissimum vero syncopae documentum est modus imperativus *χρέο*, quo scriptores ionici utuntur saepius. Nec aliter conformati sunt imperativi verborum circumflexorum

φοβέο, ἀκέο, ἐξηγέο, quorum in accentu Herodoti libri plerumque concordant v. Bredov. p. 375. His simile est αἰδέο Theogn. 1334. dissimile vero ἤγεο in Choerili versu apud Aristot. Rhet. III. 14, p. 1414, 16. codicum consensione summa munitum, idemque in duobus Anthologiae locis IX. 403. et XII. 119. ubi Jacobsius ex Schaeferi decreto ἡγέο edidit, et ὑφάγεο Theocr. II. 101. μίμεο in versibus Simonidi adscriptis p. 57. ed. Schneidew. His non cliticam vocalem subductam esse sed eam quae in substantia verbi continetur, cognoscitur ex imperativo tertiae conjugationis ἀνακοίνεο, quem Buttmannus Gramm. §. 105, 8. tacite paroxytonon fecit. Huic numero Herodianum etiam homericum αἴδεο adjecisse non sat clare ostendunt postrema illius scholii verba allatis proxima: τὸ μέντοι αἴδεο καὶ τὰ τοιαῦτα τῆς πρώτης ὄντα συζυγίας τῶν περισπωμένων ἄλλης ἔχεται ἀναλογίας. Hic si negationem inserimus οὐ τῆς πρώτης, ille de verbo barytono αἴδομαι loquutus est. Sin de αἰδέομαι, id negat cum κλέομαι omnibus rebus convenire; hoc nimirum est sextae barytonorum classis, illud primae perispomenon. Ad barytonon pertinet αἴδεο ter repetitum sine ulla librorum discrepantia, ad alterum αἰδεῖο Od. IX. 269. ex αἰδέεο contractum ut μυθεῖαι et nomina κλεῖα, ἐυῤῥεῖος, quanquam Eustathius 1361, 34. id quoque ex αἴδεο factum putat ἐπενθέσει τοῦ ῑ καὶ καταβιβασμῷ τοῦ τόνου, qui catabibasmus non apparet in imperativo ἔρειο Il. XI. 611. nisi in aliquot codd. antiquis. In accentu imperativi ἀποαίρεο Il. I. 275. non omnes conspirasse apparet ex EM. 126, 18. ἀπὸ τοῦ αἰροῦμαι κατὰ διάλυσιν αἴρεο et Epim. I. 24. ἀπὸ τοῦ αἴρω (scr. αἱρῶ) τὸ προςτακτικὸν αἶρου (αἱροῦ) καὶ κατὰ διάλυσιν αἴρεο καὶ ἀποαίρεο. Hi quia λίσσεο, si cum usitato λίσσου confertur, dissoluti speciem offert, hanc dialysin improvide ad perispomenon αἱροῦ transtulerunt. Nam quod Thierschius suspicatur in Gramm. I. 221. n. 78, hujus quoque verbi duplicem fuisse terminationem αἱρέω et αἴρω, etsi quodammodo confirmatur contagiis verborum αἴρω et αἱρῶ v. Techn. 135. tamen dubito an ab illis significatum non sit. In accentu imperfecti ἀναίρεο Herod. VII. 16, 1. quem Bredovius tacite in penultimam transtulit, libri omnes concinunt. Duos verborum barytonorum imperativos homericos Grammatici duplici modo expediunt: λέλεξο καὶ κατ' ἀποβολὴν τοῦ διπλασιασμοῦ λέξο — ἢ ὁ μέλλων λέξω μετάγεται εἰς ἐνεστῶτα· τούτου οὖν τὸ προςτακτικόν ἐστι λέξεο, καὶ

ὄρσω ὄρσεο καὶ καθ' ὑφαίρεσιν λέξο, ὄρσο Epim. I. 265. idemque, reor, de tertio δέξο statuerunt. Hoc anadromae auxilium non usquequaque repudio v. Parerg. sed illos imperativos aoristis λέκτο, δέκτο applicatos esse hodie convenit. De tertiis numeri singularis personis haec legimus παρὰ τὸ στέω στεύω στεύεται κατὰ συγκοπὴν στεῦται Epim. I. 387. EM. 726, 34. cui quod Buttmannus T. II. p. 6. apponit σεῦται differt eo quod σεύω forma verbi legitima est, στεύω vero incognita. Πόρευται rejeci in Techn. 201. Unum hujusmodi sermonem quotidianum intravit: ἔσεται καὶ κατὰ συγκοπὴν ἔσται Epim. I. 136. de quo Eustathius 718, 3. ταύτην τὴν συγκοπὴν καινὴν κρίνουσιν οἱ παλαιοὶ καὶ μονήρη et p. 655, 10. rationem addit ab antiquo technico traditam: οὐδέποτε γὰρ τὸ τρίτον τοῦ μέλλοντος χρεωκοπεῖται παραλήγεσθαι φωνήεντι ὥστε εἰπεῖν καλέσται, τελέσται. Quod in exitu primi capitis de ἄλτο dixi, idem valet de aliis: γέντο κατὰ συγκοπὴν ἀντὶ τοῦ εἵλετο καὶ ἀντὶ τοῦ ἐγένετο Apollon. Lex. ὤρετο καὶ συγκοπῇ ὦρτο EM. 826, 14. etc.

Quaestiones literariae

civibus academicis hunc in annum ad concertandum propositae.

Facultas Theologorum.

Theologiam Abaelardi moralem exponi vult.

Facultas Jurisconsultorum

juris studiosos invitat ad explicandam vicissitudinis juris episcopalis in ecclesia evangelica.

Facultas Medicorum

iterat quaestionem superiore anno propositam, cujus hoc erat argumentum: Sententiae quae a viris doctis recentioris aevi de respiratione in medium prolatae sunt, ex fontibus ipsis, ubi facultas data est, haustae recenseantur,

additque novam his verbis conceptam: Instituatur descriptio et comparatio anatomica plexuum choroideorum hominis atque animalium.

Facultas Philosophorum

commilitones qui in historico argumento elaborare volent, hoc quaerere jubet quid statuendum sit de fide historica Chronicorum rhythmicorum Ottocari de Horneck regnante Rudolfo de Habsburg.

altera quaestio est quid intersit inter stipulas vaginasque foliorum et quid valeant ad eruendas plantarum affinitates.

tertia haec: experimentis determinetur quantitas caloris, quae viribus torrentis electrici, mensura absoluta definiti producitur in filo metallice emenso.